

ΡΟΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινήν οικοδομην γην των Παρθενώνων.

Χίλια ετηκόσια κι' ἕξη
κι' ἑκατάχαια Μπαρπακάλη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δκιτὰ φράγκα εἶναι μνο.
Γιὰ τὰ ἔξνα δωρεά—δέκα φράγκα κα' ἄστὸ χέρι.

Ἰούλιος, δευτέρη κι' εἰκοστή,
κι' ἀγνωστοί μας δέγονται και γνωστοί.

Πανθῆτα κι' ετηκόσια κι' ἕνα,
συνδάντα καίπως μπρεδμένα.

Ἐπὶ ἔξνων βασιτῶνων
πολλῶν και ποικίλων.

Πρέπει νάσαι διπλωμάτης τῶν ὀδῶν και μουρζοῶ
γιὰ νὰ σκοῦξης κυνικός
πῶς διακείτ' ἔθρικώς
ἡ Γαλλία τῶν κυρίων Κλεμανσὸ και Μπουρζοῶ.

- Φ.—Γιὰ πῆς μου, Περικλέτῳ μου, σὺ που κυττάξεις τάστρα
και νὰ μαντεύης εἰραπορεῖς,
ποῖά ἔξνη Δύναμις θαρρεῖς
πῶς ὀτῶν Κρητῶν τὸ ζήτημα μᾶς ἔκανε χαλάστρα ;
- Π.—Ἐγὼ, καυμένη Φασουλῆ, νομίζω τὴν Γαλλία.
- Φ.—Ἐγὼ, καυμένη Περικλῆ, θαρρῶ τὴν Ἰταλία.
- Π.—Μπορεῖ χαλάστρα νάγινε κι' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρη.
- Φ.—Ὁδὸ μὴν δὲν αποκλείεται κι' ἡ φίλη συμπεθέρα.

Μήπως ἡ τοῦ Γαριβάλδου προσφιλῆς μας Ἰταλία
τοῦρα δὲν μᾶς ἀγαπᾷ
και μᾶς παίζει τὸν παπᾶ,
και ζητεῖ νὰ μνηδεύῃ τῶν Ρωμηῶν τὰ μεγαλεῖα ;

- Π.—
Συζητεῖ ὀτὰ καρφενεῖα
κάθε ντόπιος κουτοκράτης...
- Φ.—
Πιθανὸν κι' ἡ Γερμανία
νάχη βάλει τὴν οὐρά της...
- Π.—Κάποια Δύναμις και πάλι μᾶς γελᾷ περιγιάστρα...
- Φ.—Πιθανὸν κι' ὁ Γκολουφουκὴ και μᾶς ἔκανε χαλάστρα.
Ἵλο σκέπτομαι μονάχος,
Φασουλῆ μου, κι' ὀθῆσθω
πῶς καθένος μᾶς κτυπᾷ.

Δὲν πιστεύω πῶς και τούτη
μῆς τὴν ἑρταξέ, τσιφουτή,
ὀδὸν ἀκούω πῶς κι' ἔμεται, Βασιλῆς τῶν Ἰταλῶν,
τῶν τοσοῦτον προσφιλῶν,
γιὰ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος κάθε ἄλλο συγκινεῖται
και πικρὰ παραποιεῖται.
πῶς ποτὲ κανεῖ δικίος μας ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ Παλάτι
δὲν ἐπῆγε νὰ τὴν εὐρῆ γιὰ νὰ φῆν ψωμί κι' ἄλλο.

- Φ.—
Πιθανὸν κι' ἡ ταυρωμάχος
Ἰσπανία, Περικλέτῳ,
νά μᾶς παίζει τὸν παπᾶ.
- Π.—
Ποία Δύναμις και πάλι
μᾶς γανθῶν τὸ κεφάλι ;
ποῖος στῆνος μας συγγενῆς
εἶναι τόσο ἀπῆτος.

Ἐκτὸς τούτου κι' ἡ Βουλῆ μᾶς, βρε ζωττόβολο γελοτο,
προθυμῶτατα κι' ἐκείνη
δὲν ἐπρόσφερε νὰ γίνῃ
τῆς κυρίας Γαριβάλδου τὸ μεγάλο Μανουελετο.

Μὰ κι' ὁ Βουλευτῆς ὁ Γαλλικός
κάθε τόσο, κουφισθῶν,
δὲν τὰ λέει, δὲν τὰ φέλλει
τοῦ Μινιστροῦ τοῦ Τιτόνι.

Ποία νάσαι τάχα τούτη, πῶς μᾶς πῆρε τὸν ἀέρα
μήπως εἶναι, Περικλέτῳ, κι' ἡ καλή μας συμπεθέρα
Δὲν πιστεύω τὸ παράπαν μὴ ἔγω μὴ κανεῖς
πῶς θὰ κἀνῃ τέτοιο πρῆγμα μίᾳ τέτοιᾳ συγγενῆς
ἀφοῦ ἔξρω κι' ἀφοῦ ἔξρω πῶς ἀνέλαβε προσφῶτως
τῶν Ρωμηῶν τὴν προστασίαν μᾶς ὀτῆς Βιλαχίας τὸ κράτος.

Μή μὲς πολέμη κρυφίως ἢ καλῆ μακ' Ἑγγλιτέρα ;
μήτε κἄν γὰρ χωρατὸ
πρέπει νὰ τὸ λές αὐτῷ,
ἀφοῦ ξέρω κί' ἀφοῦ ξέρεις πὺς λατρεύετ' ἔδω πέρα.

Μήπως εἰς τὸν Βασιλεῖ τῆς δταν ἦλθε' στοὺς Ἄγωνας,
δὲν ἐκάνεμα παράταις, ποῦ θὰ μείνου' στοὺς αἰῶνας ;
Μήπως δταν σάν φιλέλλη' πήγε καί' στήν Ὀλυμπία
κί' εἶδε τὴν Ξεροκαμπία,
καί τοὺς τόπους μας ἐκείνους
ἀπεβιάμασε, βουβάλι,
δὲν τοῦ δώσαμε κοτίνους,
νὰ τοὺς ἔχη προσκεφάλι ;

Κί' ἂν ξεχάσῃ τῆς παράταις τοῦ λαοῦ τῶν Παρθενῶνων,
πλὴν σὲ βεβαίω, κενόφῃ,
πὺς διακρίβεκτος θὰ στέρηθῃ
' στοὺς κοτίνους τῶν Ἄγωνων.

Μήπως τάχα τε' στήν Λόντρα δὲν ἐπήγαγε, κουτέ,
καί δικοί μας Βουλευταὶ
γὰρ νὰ παῖξουν κάπως ρόλον ἀντιπροσωπευτικὸν
' στὸ Συνέδριον ἐκεῖνο τὸ Κοινοβουλευτικόν ;

Μὴ δὲν ἔκανε φιγοῦρα μὲς' στήν Λόντρα, κουρελιῆ,
κί' ἢ δική μας ἢ Βουλὴ ;
Μήπως Λόρδοι καὶ Μυλλόρδοι δὲν' γνωρίσθηκαν μ' αὐτοῦς ;
μὴ δὲν' μίλησαν μαζί' των καὶ γὰρ Στόλους καὶ Στρατοῦς ;
μήπως τάχα τε καὶ Λαῖδες δὲν τοὺς ἔβλεπαν λοξὰ
κί' ἔμαθα πὺς ἦσαν τσα' σ' τοῦ κυρίου Μεταξῆ ;

Ποία Δύναμις ἀγνώμων, ποία Δύναμις ψευτροῦ
ἔφησε τὴν Ρωμηώσῃ μὲς' τὰ κρία τοῦ λουτροῦ,
καὶ τὸ Στέμμα δὲν ἀφίει· καὶ τὸν Κόντε τὸν Κορηάτη
' στὰ λουτρὰ νὰ πῶν ἀκόμη νὰ Ξεκουρασθοῦν κορμάται ;

Ποία Δύναμις δολία,
τίς ἀλώπηξ πονηρὰ
βάζει παύλα καὶ τελεία
εἰς τοὺς πόθους μας κληρὰ ;

Ποία τάχα νὰν' ἐκείνη, προσφιλεῖ μου φαμαρόνοι ;
κλάψε, πότνια πατρίς...
ἴσως εἶναι μίξ μόνη,
πιθανὸν καὶ θρὸ καὶ τρεῖς.

Ποία νᾶναι ; ποία νᾶναι ; δὲν εἰξέρω κί' ἀπορῶ...
σκέψου, Περικλεῖ, καὶ κρῖνε...
ὅπωςδήποτε θαρρῶ
Ξένος δάκτυλος πὺς εἶναι.

Ξένος δάκτυλος μ' προστά μου,
Ξένος δάκτυλος μ' προστά σου,
καὶ δὲν εἶμαι' στὰ σωστά μου,
καὶ δὲν εἶσαι' στὰ σωστά σου.

Δάκτυλος ἔδω κί' ἔκει,
καὶ σερὰ δακτυλοῦ ξένου
καθεμὰ πολιτικῆ
τῶν Ρωμηῶν τῶν ἐξημμένων.

Σὰν δὲν γίνεταί Στρατὸς λέγει πὺς δὲν τὸν ἀφίει.
Ξένος δάκτυλος νὰ γίη,

ὅταν βλέπης πὺς κί' Ὁστόλος εἰς τὸν Νούσταθμον ἀργεῖ
κἄποιο δάκτυλος νὰ ξέρης πὺς βεβαίως ἐνεργεῖ.

Σὰν ἀκούης πὺς φουέκια, Περικλέτο μου σκαρτάδε,
παρὰγγέλλονται μονάχα' στὸ Κατάστημα τὸ τάδε,
Ξένος δάκτυλος νὰ ξέρης πὺς ἐμπήκε καὶ σ' ἐκεῖνα
καὶ δὲν ἔφησε φουέκια νὰ μὲς κέρη καὶ τὸ δεινα.

Ὅταν φυγοδίκων στίφη
βλέπης ; νὰ πατοῦν, ἐρίφῃ,
τῶν Ρωμηῶν τὰ καθεστῶτα
καὶ νὰ μὴν ἀφίουν λότα,

Ξένος δάκτυλος νὰ ξέρης πὺς ἐξώθησε κί' αὐτοῦς
καὶ τοὺς ἔκαμε σκοπιμὸς τὸν βουῶν σταυραετοῦς.

II.— Δάκτυλος δταν τύπτουν λαῦρα στέρνα
θεσμοφροοὶ τῆς τούταρς μεθυσμένοι,
δάκτυλος σάν ἀλλάζουε Κουβέρνα,
δάκτυλος σάν ψηφίζουε πεθασμένοι.

Δάκτυλος δταν δείχνουν τοὺς δακτύλους
οἱ βουλευταὶ τοῦ κράτους πρὸς ἀλλήλους,
δάκτυλος γὰρ δουλειὰς των σάν' μιλῶν
καὶ μὲ τὰ δάκτυλα των ἀπειλοῦν.

Δάκτυλος σάν σκόνηνται' στὸ πόδι
γειτονικὰ μας κρήτη μακιοῦδη,
καὶ μὲ βρυγμοῦς ὀδόντων καὶ βριασαί;
μὲς κλεινοῦνε Σχολεῖα κί' Ἐκκλησιαί.

Δάκτυλος δταν οὐνοῦνται λαμπάδες
καὶ ρίχνονται Βαγγέλια σὲ σκολιά,
δάκτυλος σάν κουρεῖνται παππαδες
καὶ μένου διχως γένεια καὶ μαλλιά.

Δάκτυλος δταν ἔλοι κεχνητός
τοῦ γένους ἀραξαζώμε τὰ πέθη,
καὶ τὴν Εὐρώπη σιχάζουμε μὲ νόταις,
ποῦ μένου' στὼν ἀχρήστων τὸ καλῆθι.

Δάκτυλος δταν κάνουμε μετανοίας
ἐμπρὸς εἰς τὰς προστάτιδας πηνεῖς,
καὶ κλαίμε γὰρ τὸ γένους τῆς ὀφθαλμίας
εἰς τοὺς ἀσυγχιήτους συγγενεῖς.

Φ.— Τριγύρω δάκτυλοι μικροὶ καὶ δάκτυλοι μεγάλοι
δὲν θέλου νὰ μεταβληθῇ τὸ κράτους μας τὸ χάλι.
Δάκτυλοι ποῦ δὲν φαίνονται κοντὰ μας παραστέκουν,
δάκτυλοι ποῦ δὲν φαίνονται κρυφαῖς πλεκτάναις πλέκουν.

Δάκτυλοι γύρω τρομεροί,
μυστηριάδες, πονηροί,
μὲς σπρώγγουν νὰ παλεύουμε μὲ τοὺς ἀνεμομύλους...
μωρὲ μὰ τί θὰ γίνουμε μὲ τούτους τοὺς δακτύλους.

Κί' ἂν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων
κί' ἂν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης
τῆς φυλῆς ἡμῶν τῆς μούρης.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνεύμων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης
Ξενικούς δακτύλους θάβηρη.

Ὅπου πάω κἄν μὲ φίλους
κἄν μονάχος νὰ καθίσω
βλέπω Ξενικούς δακτύλους
πέντε ἢ πρὸς καὶ πέντε ἴσιω.

Ὅλο καὶ δακτύλους βλέπω μὲς σ' ἐπὶ τόσας συμφορὰς
ὅπως ὁ γνωστός Βαλτάσακ τὸ Θεὸν, Μακίς, Φαρίς,
ἦταν ὁ μέγας Κύριος τῶν ἀρχαίων τῶν Περωτῶν
ἐκαμὲ τὴν Βαβυλῶνα παρανάλωμα πυρωτῶν.

Εἶνοι δακτύλοι δι' ἕλα, πλην ὅπου τριχομῖα
διαφόρων εὐλειμμάτων ἐπισκέψῃ σ' ἀ Ταρῖτα,
τότε μόνον βεβαιώσου πὼς δὲν εἶνε Ξενικοί,
τότε μόνον εἶναι ντόπιοι· κι' ἄλλῳδ· Ἕλλητικοί.

Εἶνοι δακτύλοι δι' ἕλα, ποὺ δὲν ἄφησαν μαζὶ
μὲς σ' τὸ κλοῦβο μ' ἀ κεφάλι...
νὰ 1 καὶ τώρα ποὺ μιλῶ
κἄποιο δακτύλο προβάλλει,
κι' ἀπ' ὅπως σιγαλὰ
ποὺ καὶ ποὺ μὲ γαργαλῶ.

Νᾶναι δακτύλο Γαλλίας ;... δὲν πιστεύω, δὲν ἔμπορεῖ...
τὸ Ρωμαϊκὸ τὸ δόλο ξεψυχῶ γὰρ τὸ Παρί.
Ἐμπρὸς σ' τὴν πόρτα μου σκουπίδ' ἀ μαζευτῆρακ περιόσια,
κι' εἶπα γὰρ τὸν σκουπίδ' ἄρα
πὼς δὲν ἴληε νὰ τὰ πάρῃ,
κι' ἔμαθα, βρὶ Περικλέτο, πὼς ἐπῆγε σ' ἀ Παρίσια.

Μήπως εἶναι τῆς Ἀγγλίας,
ἢ τῆς φίλης Ἰταλίας ;
μήπως εἶναι κάποιος ἄλλος
προστατάριας μ' ἀ μεγάλης ;

Τίνας νᾶναι, μ' πουνταλῶ ;
κὺτταξὲ το σιωπῶν...
δὸς του καὶ μὲ γαργαλῶ
καὶ κιχλῶ σὰν γυναίκα...
Δέξου φάσκελα λοιπὸν
μὲ τὰ δακτύλα τὰ δέκα.

Π.—

Τὸ ταξίδι
τοῦ Μπουφιθῆ.

(Ὁ Πρόεδρος ὁ τῆς Βουλῆς
κι' ὁ πατριώτης Φασουλῆς)

Φ.— Καλημερούδα, Πρόεδρε...

Μ.— Καλῶς σ' τὸν πατριώτη.
Σοὺ στέλλει χαιρετισμὰτα κι' ὁ Χόβαρτ κι' ὁ Φαταγῶτη.
Φ.— Ἐστὴν Κρήτη πὼς τὰ πέρασε, γὰρ πῆς μ' ἀ ἐλίγοι...
ἀλλ' ἔλα πὼς οἱ Πρόξενιοι παρηγγεῖλαν νὰ φύγῃ,
ἀλλῶς σ' ἐροβέρσαν, κὺρ Πρόεδρε Μπουφιθῆ,
ὅτι μαζὶ τῶν βέλτικες πολὺ κακὸ παχυδί ;

Μ.— Μὴν τὰ πιστεύῃς ἐλ' αὐτὰ
καὶ νόμιξέ τα χωρατὰ.

Φ.— Ἔρω πὼς εἶναι χωρατὰ,
ἀπλῶς καὶ μόνον σ' ἔρωτὰ.

Μ.— Ἐφ' τρώγαμε ποὺ λῆς σ' ἐπὶ Χαλέπας τὸ Παλάτι
μοῦρξαται διαταγῇ τῶν Πρόξενων ἀνωτάτη